

Mk 1,1-11 *Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího. Je psáno u proroka Izaiáše: 'Hle, já posílám posla před tvou tvář, by ti připravil cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!' To se stalo, když Jan Křtitel vystoupil na poušti a kázal: "Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů." Celá judská krajina i všichni z Jeruzaléma vycházeli k němu, vyznávali své hříchy a dávali se od něho křtít v řece Jordánu. Jan byl oděn velbloudí srstí, měl kožený pás kolem boků a jedl kobylinky a med divokých včel. A kázal: "Za mnou přichází někdo silnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sklonil a rozvázal řemínek jeho obuvi. Já jsem vás křtil vodou, on vás bude křtít Duchem svatým. V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a byl v Jordánu od Jana pokřtěn. V tom, jak vystupoval z vody, uviděl nebesa rozevřená a Ducha, který jako holubice sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: "Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil."*

Mk 1,15 *„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“*

„Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího,“ zní nadpis knížky, které se říká Evangelium podle Marka. Takové knížky máme v bibli ještě tři (podle Matouše, Lukáše a Jana) a dohromady jsou to čtyři pohledy na stejnou událost. Čtyři pohledy na událost tak důležitou, že stojí za to o ní vědět víc. Je to vyprávění o životě, který skončil ukřižováním, ale pak následuje ujištění, že to, co Ježíš přinesl, jeho smrtí neskončilo. A ať se prý učedníci vrátí tam, kde to všechno začalo, že se tam s Ježíšem zase nějak setkají a víc tomu porozumějí.

A tak se i čtenáři vracejí zase zpátky na začátek, když jim to autor radí, a jsou na tom zrovna jako tehdejší učedníci: už jsme ten příběh slyšeli a podruhé ho posloucháme nebo čteme s pocitem, že už to známe (s čímž už mnoho lidí vystačí). Jenže teď, když známe závěr toho příběhu, teď už víme, co jsme předtím nevěděli. Že byl Ježíš člověk jako každý z nás, až na to, že jeho vztah k Bohu byl otevřený,

neponičený (postaru se to řeklo tak, že byl bez hříchu – neboť slovem hřích se míní právě odtržení od Boha a od toho, co nám Bůh přeje). Tak ještě jednou ten nadpis: začíná evangelium (neboli důležitá a nadějná zpráva), je to evangelium Ježíše Krista (Kristus není příjmení, ale je to označení pro našeho zachránce), syna Božího (byl to člověk jako my, ale záchrana přichází od Boha a z nás zachránci světa nebudou, za to jeho tím Bůh pověřil, tak proto Boží syn).

Máme ten příběh v bibli hned čtyřikrát, a to se rozumí, že tam najdete určité nesrovnalosti. Například před Ježíšovým křížem stály ženy, ale nezjistíte přesně, které a kolik jich vlastně bylo. Rovněž činy, které Ježíš udělal, nebo slova, která pronesl, se v těch čtyřech verzích trochu liší. „Tak jak to bylo, co je teda pravda?“ napadne pozorného čtenáře, a tady je právě ten háček. Pravda není to, co vidíte na vlastní oči. Větu, kterou skutečně někdo řekl, přece stačí vytrhnout ze souvislosti, kam patřila, a dát ji do jiné a už to pravdivé nebude. A co víc: v naší době asi bude možné čím dál častěji slyšet věty, které jste sice nikdy neřekli, ale budou je provázet dovedně vyrobené obrázky, které vás mají usvědčit, že řekli, a je těžké se proti tomu bránit.

V bibli se pravda vypráví formou příběhu. Od začátku se tam vyprávělo, jak Bůh vysvobodil svůj lid a jak ho vedl k záchraně. Cesta to byla klikatá, ale pořád šla ke slíbenému cíli. Řečí se přitom vedlo habaděj, každý to dlouhé putování vnímal jinak a neshodli se. Některá slova vzkázal sám Bůh, ale i ta si lidi vyložili po svém, protože je sice slyšeli na vlastní uši, ale přetavili si je podoby, kterou slyšet chtěli a která jim vyhovovala víc. V bibli se pravda vypráví formou příběhu a tím příběhem se i měří: pravda je, že Bůh vysvobodil lidi a vede je k záchraně, byť s námi má těžké pořízení. Pravda naopak není to, co si proti druhým usmyslí někdo z lidí, když jim hodlá ublížit, a pravda to není a nebude, ani kdyby to podpíral slovy, která na vlastní oči viděl v bili a vyrval je odtamtud a že prý to tak říkal Bůh. Pravda se v bibli neověřuje vlastníma očima a ušima, ale Boží láskou.

Pro všechny čtyři vypravěče evangelia je pravda to, že Boží syn Ježíš zemřel pro nás a kvůli nám, ale že touhle smrtí Boží záchrana neumřela a týká se nás pořád. V tom jsou zajedno. Liší se jen v tom, komu to vyprávějí. Podle toho také vypadají postavy, které Ježíše obklopují (a tady už přijde řada na ty naše vlastní oči a vlastní uši, kterými to vnímáme). Někteří z těch, kdo byli kolem Ježíše, se možná něčím vyučili nebo něco vystudovali, jiní ne, a někteří se živilo jako šejdíři. Vlastně je to dost jedno, jak to s nimi dosud bylo, protože tu pro všechny zazní věta, aby se obrátili, což znamená: aby si dali do pořádku vztahy a sami sebe a co mají za sebou a aby se přesměrovali k tomu, co lidem přeje Bůh (totiž tu záchranu, kvůli které je vysvobodil). To udělejte, už se naplnil čas, a věřte, že to tak Bůh chce pro vás i pro ty ostatní. A potom je Ježíš pozval, ať ho následují.

To s tím nasměrováním k Boží záchrance říkal už předtím Jan Křtitel: "Připravte cestu Páně, ať se dotluče i do vašich srdcí. Narovnejte křivárny, zasypte příkopy lidského trápení, srovnejte navážku lidské pýchy. Co Bůh srovnal, člověk nepokřivuj! Přijměte křest vodou na znamení toho, že hříchy je možné odpustit. Nejdou tou vodou umýt, ale za mnou přichází ten, kdo je umýt umí a taky chce, byť to musí udělat vlastní krví. Za mnou přichází ten, jenž nese Boží království. Škoda Božího požehnání, které padne vedle, škoda Božího pokoje, jenž se mine účinkem. Tak se na to nachystejte a připravujte cestu Páně!"

Evangelisté pak vyprávějí, jak to pokračovalo a co Ježíš dělal a říkal a jak nám prošlapával životní cestu. Stará prorocká slova praví, že panování tohoto zachránce nebude mít konec a bude to panování veskrze spravedlivé a dobré. Po mnoha letech jsme se do toho příběhu připletli i my, kdo jsme na světě dnes, a to, co prožíváme a jak vypadá náš svět, je cosi jako příprava doba příprav na to spravedlivé a dobré panování bez konce. Není to bezbolestné a dost to někdy drhne, protože s lidmi je odjakživa těžké pořízení, ba dokonce se lidem zdává,

že je to čím dál horší, ale s tím Bůh umí zacházet a má dost sil na to, aby své stvoření dovedl k cíli, k němuž nás nikdo jiný dovést nedokáže, i kdyby se naparoval sebevíc.

Na samém konci Markova vyprávění Kristus říká: Koukejte doručit tuhle naději všem lidem kolem sebe, a až jim ji předáte, pak ještě všem ostatním, co jich po světě je. Ta naděje nestojí na nás a na nikom z lidí, my jen máme přijmout pozvání od toho, o kom celé to vyprávění je a kdo nás vysvobodil a vede k záchraně. Vydejte se tím směrem; jde se tam přes odpuštění hříchů. Nepohřbete někde cestou naději. A nebojte se, Boží láska bude při tom s vámi.

Poslání a požehnání

Bůh vás má rád a vaše průšvihy mu v tom nezabrání. To neznamena, že bychom se jim neměli bránit: ale nebojujeme přitom proti lidem, nýbrž proti moci a silám, které si je – i nás – podmaňují, svírají a ničí. Slibují, že vám dají něco lepšího než Bůh, a člověk jim někdy podlehe. Ale Bůh vás má rád a ani vaše průšvihy mu v tom nezabrání. Ježíše vzkřísil jako prvního – díky němu jsme i my zproštěni hříchů a jsme Bohu blíž.

Ať Bůh, pro něhož i noc je světlá stejně jako den, řídí vaše kroky po cestě, po které jdete.

Ať je Bůh s vámi, i když vám dojdou síly nebo když se zastavíte k odpočinku, a kéž vás podpírá.

Ať je Bůh s vámi, když nevíte kudy kam nebo když v životě zbloudíte, ať vás zavolá zpátky a přijme do své náruče.

Ať je Bůh s vámi v každé chvíli a kéž se vám jeho slovo stává skvělou zprávou, kterou můžeme sdílet s lidmi kolem nás. Amen.